

ELİFNAZ YALÇIN

TURUNCU MANZARA VE KAHVE

Serin bir sonbahar günüydü. Her taraf turuncu ağaçlarla kaplıydı. Bu turunculuk ağaçların yapraklarından geliyordu.

Turuncu manzarayı izlerken gözüme dalında sallanmakta olan bir yaprak çarptı. Birazdan dalından ayrılacak gibiydi. Belki yere düşecekti belki de rüzgarla başka topraklara gidecek ve diğer yaprakların arasına karışacaktı. Yaprak düşecek mi yoksa rüzgarla birlikte uçacak mı diye beklerken şiddetli bir rüzgar esti. Ben gözüme toz kaçmasın diye gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda yaprak dalında yoktu. Belki diğer turuncu yapraklar arasında yerini almıştı belki de uçup başka diyarlara gitmişti. Galiba bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Gözlerimi yapraksız daldan ayırıp etrafıma baktığımda yanımdaki boş bankı fark ettim. Neden daha önce oturmadığımı düşünerek banka yerleştim.

Böyle zamanlarda kahve içmeyi çok severdim. Turuncu manzara ve kahve... Ama yanımda kahve yoktu. Çok üzüldüğümü hissettim. Keşke buralarda kahve alabileceğim bir yer olsa diye düşünürken karşıdan yaşlı bir adamın elleri dolu geldiğini gördüm. Sağ elinde termos ve sol elinde birkaç tane karton bardak taşıyan bu yaşlı beyefendi, oturduğum bankın yanındaki banka doğru yaklaştı ve oraya oturdu. Kafasını sola çevirince beni gördü ve selamlamak için hafifçe eğdi. Daha sonra derin bir nefes aldı. Karton bardaklardan birini çıkardı ve içinde çay olduğunu düşündüğüm termosla doldurdu. Tam o sırada çok güzel bir koku geldi: Sıcak kahve kokusu. Yaşlı beyefendi bana bir bardak kahve ikram etti. Ben de seve seve uzattığı kahveyi aldım.

Turuncu manzara ve kahvenin tadını çıkardım.